

ceny půdy a  $\frac{5}{10}$  přídělové ceny budov lze podle § 10 zák. č. 93/1931 Sb. výjimečně svolit k dalšímu zatížení jen, jde-li o zápůjčku státu, státního fondu, náhradové banky nebo peněžního ústavu, kteréžto vlastnosti zápůjčka rafinerie cukru v P. nemá.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Stížnost namítá, že žal. úřad neprávem opřel své zamítavé rozhodnutí o předpis § 10 zák. č. 93/1931 Sb., ježto předpisem tím omezuje prý zákon svolení k zavazení přiděleného majetku jen v neprospěch věřitelů v něm vypočtených, kdežto schválení zápůjček ostatních věřitelů, mezi něž patří i st-lka, tomuto omezení nepodléhá. Nss nemohl stížnosti dáti za pravdu.

Paragraf 2 zák. č. 166/20 Sb. stanoví, že lze úvěr podle tohoto zák. poskytnouti i a) k získání půdy do vlastnictví až do devíti desetin ceny půdy, za kterou je stpů přidělil, a b) k získání budov hospodářských a obytných až do poloviny jejich ceny, určené podle zásad uvedených ad a). Podle § 10 zák. č. 93/31 Sb. může stpů svoliti k zatížení nabyté půdy zápůjčkami peněžních ústavů, fondů a svépomocných družstev tam uvedených i nad meze zadlužitelnosti stanovené v § 2 zák. č. 166/20 Sb., stačí-li výnos zadlužované půdy uhraditi sjednaný úrok a splátky.

Předpisem tím stanovil zákon ve prospěch věřitelů v něm uvedených výjimku z všeobecné zásady § 2 zák. č. 166/20 Sb., že nemovitosti v § 1 cit. zák. uvedené, mezi něž patří i zbytkové statky přidělené podle zák. č. 81/20 Sb., není dovoleno zatížit nad meze shora uvedené. Může proto stpů, zjistí-li, že by zamýšlenou zápůjčkou věřitele podle cit. § 10 neprivilegovaného byla překročena mez zadlužitelnosti stanovená v § 2 zák. č. 166/20 Sb., z tohoto důvodu žádané svolení odepříti.

Stížnost vytýká jako vadu řízení, že žal. úřad pro své tvrzení, že nemovitost, jež měla býti zavazena, je již zatížena nad meze přípustné podle § 2 zák. č. 166/20 Sb., neuvedl žádných fakt, takže st-lce je prý tím znemožněno přezkoumání zákonitosti výměru po této stránce. Namítka ta v této všeobecnosti není důvodna, neboť žal. úřad výslovně v nař. rozhodnutí uvedl, že zbytkový statek je již zatížen pohledávkami dvou věřitelů ve výši 240.000 Kč a 250.000 Kč. Že by tato fakta sama o sobě nestačila ke zjištění zadlužitelnosti zbytkového statku, nebo že by st-lce nebyla známa výše ceny přídělové za zbytkový statek, jako druhý činitel při výpočtu zadlužitelnosti zbytkového statku, st-lka vůbec netvrdí.

#### Č. 11.078.

**Zaměstnanci veřejní: Jak jsou upraveny nároky gážistů uniformované stráže bezpečnosti na služební oděv?**

(Nález ze dne 17. února 1934 č. 3092.)

Věc: Karel Š. v Užhorodě proti zemskému úřadu v Užhorodě o oděvné.



V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Podle obsahu správních spisů byl st-l dekretem polic. ředitelství v Užhorodě z 28. dubna 1923 přijat do služby státní policie jako prozatímní agent II. třídy. Dekretem téhož ředitelství z 24. prosince 1923 byl jmenován definitivním a dalším dekretem ze 13. prosince 1924 byl jmenován policejním agentem I. třídy. Dekretem z 22. června 1926 byl st-l na základě § 8 bodu 2 zák. č. 286/24 dnem 1. července 1926 přeložen od sboru neuniformované stráže bezpečnosti v Užhorodě jako definitivní nadstrážník ke sboru uniformované stráže bezpečnosti k policejnímu komisařství v Chustu. K žádosti st-lově z 25. července 1927 propustilo jej policejní ředitelství v Užhorodě dekretem z téhož dne podle ustanovení odst. 1 § 51 vl. nař. č. 295/22 Sb. dnem 31. srpna 1927 ze služby ve sboru uniformované stráže bezpečnosti.

Žádostí z 25. března 1931 domáhal se st-l, poněvadž mu podle předpisů oděvní massy náleželo vyplacení základního obnosu 1.200.— Kč a za jeden rok na udržování stejnokroje 800.— Kč, aby mu byl poukázán obnos 2.000 Kč. Žádost odůvodnil tím, že byl ve službě sboru neuniformované stráže bezpečnosti již od 1. června 1923, tedy déle než 3 roky, náleží mu tedy obnos 1.200.— Kč; u stráže uniformované více než jeden rok a proto mu přísluší i obnos 800.— Kč. Žádost tuto, kterou st-l podal u zem. úřadu v Užhorodě postoupil tento policejnímu ředitelství v Užhorodě, které ji výměrem z 27. dubna 1931 zamítlo z těchto důvodů: Po dobu svého přidělení u sboru uniformované stráže bezpečnosti, t. j. od 1. července 1926 byl jste jako ostatní gážisté mimo služební třídu podělen služebním stejnokrojem, který byl Vám opatřen ze stejných prostředků na účet oděvní massy. Protože jste nesloužil ve sboru uniformované stráže bezpečnosti po dobu 3 let, po které jedině zle získati předmětné součástky výstroje jako vlastnictví, zaniká i Váš nárok na vyplacení žádané částky. Podle dodatku 5 k služ. řádu uniformované stráže bezpečnosti z r. 1894, který jedná o oděvní masse, případnou státní správě nejen úspory gážisty mimo služební třídu, který před dovršením třetího služebního roku ze služby sboru uniformované stráže bezpečnosti vystoupí, zemře nebo je trvale přeložen ke sboru stráže neuniformované, nýbrž i částka za odevzdaný výstroj.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Právní poměry sborů stráže bezpečnosti upraveny byly zákonem ze 13. července 1922 č. 230 Sb., jehož § 1 rozeznává civilní sbory stráže bezpečnosti a) uniformované, b) neuniformované; v § 2 stanoví, že zásady pro působnost sborů stráže bezpečnosti, úřední název každého z obou druhů těchto sborů, zařazení jejich členů do skupin spolu s určením titulů, jakož i předpisy o služebním poměru, pokud předpisy ty nejsou obsaženy v zák. z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. o služebním poměru státních úředníků a státních zřízenců (služební pragmatice) upraví se nařízením. Rozdělení sborů a řád služební určují vnitřní předpisy. Vl. nař. z 5. října 1922 č. 295 Sb. stanoví v § 5, že vnitřními předpisy se určuje rozdělení sborů a služební řád; tak se zejména stanoví pravidla pro výkon služby ve služebních hodinách i mimo ně, dále předpisy



o služebním oděvu, zbrani (§ 1 zák. ze 13. července 1922 č. 230 Sb.) a jiných pomůckách pro výkon služby i o způsobu opatření těchto pomůcek atd.

Takovým vnitřním předpisem podle cit. §§ jest provisorní služební řád pro sbor stráže bezpečnosti při policejním ředitelství v Užhorodě, vydaný na základě výn. min. vnitra z 28. června 1927 č. 11.607/5 a výn. civilní správy Podk. Rusi v Užhorodě z 23. července 1927 č. 12.704/pres., v jehož části VI. bylo ustanoveno, že až do nové úpravy předpisů o služebním oděvu . . . a doplnění služebního oděvu platí dosavadní předpisy. Těmito dosavadními předpisy jsou předpisy platné v historických zemích (srov. též zák. č. 269/1920 Sb.), zejména též organizační statut pro stráž bezpečnosti v Praze, vydaný výnosem min. vnitra z 23. října 1894 č. 27.025 M I.

Podle § 10 věty 2 cit. org. statutu ohledně služebního oděvu a výbroje koní se zavede oděvní massa. Tato byla zavedena dodatkem V. k cit. služ. řádu, jehož předpisu se jak žal. úřad, tak i st-l dovolává. § 3 cit. dodatku jedná o utvoření fondu oděvní massy, který tvoří 1. prvé vklady massy, 2. oděvní paušál massy, 3. jiné příjmy. Tyto všechny tři složky jsou podle § 9 cit. dodatku sice společně ve fondu massy spravovány, ale připisují se k dobru pouze tomu, kdo na ně má nárok. Podle § 10, je-li ocenění oděvních součástí vybraných od inspektora nebo strážníka i s ostatními k tíži jeho učiněnými vydáními vyšší nebo nižší, než jeho nárok na oděvní massu, vzniká mu buď dluh nebo úspora u fondu massy. V § 12 se stanoví, že nárok na vydání této úspory má inspektor nebo strážník teprve tehdy, když nejméně 3 roky u stráže bezpečnosti sloužil a jeho vyloučení nenastalo z trestu; když inspektor nebo strážník před dobou 3 let (§ 12) buď ze stráže bezpečnosti vystoupí nebo zemře, případně podle § 14 státu jeho pohledávka vůči masce i s odhadní cenou oděvu a výbroje incl. s nahodilým přebytkem uvedeným v § 13.

Z těchto předpisů plyne, že gážista m. sl. tř. uniformované stráže bezpečnosti má nárok na výplatu pohledávky vůči masce jen tenkrát, sloužil-li ve sboru uniformované stráže nejméně 3 roky. Když ze služby před touto dobou vystoupí, nemá vůbec nároku na vydání pohledávky z massy.

Poněvadž cit. předpisy týkají se jenom uniformované stráže bezpečnosti, přichází v daném případě v úvahu u st-le jenom služba u uniformovaného sboru stráže bezpečnosti, kterou konal od 1. července 1926 do 31. srpna 1927. Služba, kterou konal jako civilní agent státní policie, nepřichází pro spornou otázku vůbec v úvahu. Ježto pak st-lova služba u uniformovaného sboru stráže bezpečnosti netrvala tři roky, nemá st-l nároku ani na výplatu prvního vkladu 1.200 Kč z fondu massy ani na výplatu oděvního paušálu 800 Kč z fondu massy vzhledem k cit. ustanovením §§ 12 a 14 dodatku k org. řádu.

St-l dovozuje svůj nárok na oděvné také z ustanovení § 8 odst. 3 zák. č. 286/24 Sb. Avšak ani tu nelze uznati námitku stížnosti v tomto směru uplatňovanou odůvodněnou. Podle ustanovení § 8 odst. 3 zák. č. 286/24 nesmí zaměstnanec následkem nového služebního použití býti zkrácen ve svém služebním postavení a svých stálých požitcích. Týká



se tedy cit. ustanovení jenom služebního postavení a stálých požitků zaměstnance při přeložení na jiné služební místo, o takovéto požitky však podle shora uvedeného v daném případě nejde. Nemůže se tedy st-l pro svůj nárok cit. zák. vůbec dovolávati.

### Č. 11.079.

**Zaměstnanci veřejní: \* Jmenování úředníka býv. samosprávného okresu v Čechách na nově systemisované místo je provedeno »podle platných předpisů« ve smyslu odst. 2 § 212 plat. zák. jenom tehdy, byla-li již před 1. prosincem 1928 systemisace tohoto místa podle odst. 6 § 212 plat. zák. dohlédacím úřadem schválena.**

(Nález ze dne 17. února 1934 č. 3509.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 10.526/33.

Věc: Dr. Jan S. v Č. proti ministerstvu vnitra o úpravu služebního poměru.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-l byl úředníkem (ředitelem úřadu) býv. zastupitelského okresu v Č. Zařazen byl do služ. třídy Ib) a do 5. platové stupnice stupně c) od 1. ledna 1926. Podle výpisu z jednacího protokolu o řádné schůzi býv. osk v Č. z 28. listopadu 1928 bylo v zasedání tom usneseno systemisovati od 1. ledna 1926 jakožto dne, kdy v účinnost vstoupil nový platový systém, u osk mimo jiné i místo vedoucího konceptního úředníka ve třídě I b) 4 c s titulem ředitele úřadu, kteréžto místo se obsazuje st-lem. O tom byl st-li vydán dekret osk z 30. listopadu 1928, jímž se st-li sděluje, že se osk v sezení z 28. listopadu 1928 usnesla, systemisovati místo vedoucího konceptního úředníka s titulem ředitele úřadu v hodnostní třídě I b) 4 c, a to zařazením od 1. ledna 1926 a že se dále usnesla toto místo propůjčiti st-li. Konečně bylo podotčeno, že se tím mění usnesení osk z 30. března 1928 za současné změny st-lových služebních požitků.

Dekretem zem. úřadu v Praze z 1. prosince 1928 bylo st-li sděleno, že podle § 10 odst. 1 věty 2 zák. organ. přechází dnem 1. prosince 1928 do státní služby se všemi platovými a služebními právy a nároky, pokud nepřesahují míru stanovenou v § 212 odst. 1—3 plat. zák. Od 1. prosince 1928 byly st-li vypláceny dosavadní požitky prozatím zálohou s tím, že služební příjmy, které st-li přísluší podle uvedených zák. předpisů, budou mu vyměřeny zvláštním dekretem.

Dalším dekretem zem. úřadu z 5. září 1929 byly st-li podle § 10 odst. 1 věty 2 org. zák. přiznány od 1. prosince 1928 služební příjmy se služným 5. platové stupnice, stupně c), a od 1. ledna 1929 se služným 5. platové stupnice stupně d). Námitkám st-lovým, v nichž se domáhal toho, aby mu ve státní službě byly přiznány služební příjmy podle 4. platové stupnice, stupně c), ježto usnesením osk v Č. z 28. listopadu 1928 bylo místo ředitele úřadu systemisováno ve služební třídě I b) ve 4. platové stupnici, stupně c) a st-li místo toto bylo propůjčeno se zpětnou platností od 1. ledna 1926, nevyhověl zem. úřad v Praze rozhodnutím z 30. dubna 1930.